

50 51

ĐỘI BÀN CẠCH THƯỜNG CẤP ĐƠN NGUYÊN TẮM KẾT THÚC NHƯNG KHÔNG ĐƯỢC ĐÁNH

“Họ ben khô khốc, dầm lén chửi
nhỉ, hời hợt không được thông, thì

Đương là vô danh thối độc, các thứ gấu chó, còn lại bị thai độc mà sinh gấu, ngựa ngậy cả mình, hoặc bị nước của, hoặc bị sữa xương; ở đây đều này mà theo thì thấy hậu nghiệm.

Còn đờn bà có chửa uống sữa gỏi.
Và con nít chừng ba tuổi cho đến
tên 12 tuổi, một gói phân làm 3; 12
nổi sắp lên uống sữa gỏi. ☸
Cổ lư: e đồ chiên xào, trái cây,
mắm sống, đồ cay và rượu, mấy món
đó chẳng nên dùng tới.

Chai trị con nít cấp mạng kinh
phong, cũng các chứng binh căn con
nít kô ra sau này: 6

uống mỗi ngày 1 gói phân làm 2 lần.
Từ 4 tháng tuổi 12 tháng mỗi ngày một
gói. Từ 4 tuổi sắp lớn, mỗi ngày uống
2 lần mỗi lần 1 gói. Con con mỗi ngày
thường muốn nó ăn chơi thì mỗi
ngày cho nó uống nửa gói, uống vào
nước thì thì trẻ động các chứng bệnh

Người thường mỗi bữa sớm mai
uống 3 hườn bỏ thân. Hãy nhìn chiếc
bát nhân **ÔNG-PHẬT**, hiệu Nhị-
Thiên-Đường, thì mới phải là thuốc
đúng loại ư! Làm y theo như vậy, dần
bình nặng lung, hệ uống thuốc này
vài ngày thì hết bệnh.

Trong làng trong tổng người có vợ
càng đều phân bị rồi trách vợ
sinh sao không giỏi được như bà
Hương-sơn T. T. ; còn người góa vợ thì
ai muốn chấp tooi chỉ, tình thâm
cười bà Hương-sơn này thì chắc
gau giu. Tuy bên tay bên tiếng quyền
lọng kều, ngoài ngó ông qua bướm
lại, nhưng mà bà Hương-sơn Thê-lâm
lặt ngó tai điếc, đêm thì chỉ quỳ
đầy con cho nó biết đủ công dụng
gón bạnh, dặng ngày sau xuất giá
cô hiểu nghĩa làm vợ, biết đủ làm
đủ; ngày thì gia công coi bạn cho nó
lòng lo cây cấy trực bữa, tình làm
vợ cô có mà dè lại cho con dặng nó
bởi nghèo nàn làm lự.

từ lời, nên mới 17 tuổi mà đã và may, nấu nước, bảnh trai, theo thừa, mọi việc trong nhà chẳng hề thua sức ai, lại có nhờ ông Giáo lạp, là cụ giáo làng ở gần nhà, ông dạy giùm nên biết đọc biết viết chữ quốc-ngữ nữa. Bẩm Hường-sư dạy con thiệt là ân cần, nhưng mà vì bởi bà là một người ở trong chốn thôn quê, dạy con thì chỉ dạy cho nó thông thạo việc gia đình thôi, mà thôi, chứ không để con phải tập cho nó quen cách giao tiếp với người ngoài chợ nữa. Bởi vậy cho nên thứ nhà Xuân-Hoa chẳng hề có đi đăm cưới, đăm hỏi, mà cũng chưa từng ngồi nói chuyện với khách lạ. Trong nhà bà Hường-sư lại còn cấm nhậu tới tấp không được nói đến sự Xuân-Hoa lấy chồng, bởi vì bà sợ con gái nó nghe những lời như vậy rồi nó mất nết đi hoang. Tại cách giáo dục như vậy nên cháu Hường mới tuổi đó, là tuổi con gái, nào thấy trai cũng mặc cỡ, mà cứ trêu ghẹo Bắc-Ái là một chú trai đẹp đó, tuy ở trong xóm mà không quen, song nó

CÁC TỈNH NAM-KY VÀ PHNOM-PENH ĐỀU CÓ TIỆM ĐẠI-LÝ

tực. Có lẽ tại anh ta đọc tiểu-thuyết
 nhiều, nên ái-tình của anh ta lần lần
 dần dần trong lòng, rồi có đêm nằm
 một mình vẩn vơ, nghe chim kêu trên
 cội, nghe dế gáy bên màng, thì bỗng
 hồi tưởng lại những chuyện bạn vàng
 mà có lẽ cũng nhờ anh ta đọc tiểu-
 thuyết thanh cạo, nên ái-tình của anh
 ta tuy dần dần mê đắm, song chẳng
 hề trắng ra đến ngoài rồi dưng dưng
 vương động, như nhiều ái-tình của bạn
 thanh-niên khác. Ấy vậy Bác-Ái
 chẳng phải là chàng có ái-tình, nhưng
 vì ái-tình của anh ta cao sâu, nên vì
 nhĩ ở đây mấy tháng rồi mà chưa a
 thấy một miệng ghẹo nguyệt trên hồ
 một lần nào hết.

Chiều bữa đó Bác-Ái tỉnh có gặp
 Xuân-Hòa, lại may mắn được chuyện
 vãn, đã xem thấy rõ ràng một số
 mà phần-tương đi yêu diều, dạng một
 đoàn-trang, mà lại còn được nghe tiếng
 nói trong nhà hơi dìm, động cười
 g như trước đây, nhưng mà anh ta lại
 bước trở về nhà cũng không để ý đ

trông ra chẳng khác nào như đã gặp
mấy cô bán hàng lam lũ ở quanh quất
trong làng.

Chiều ăn cơm rồi anh ta cũng vào
thờ phò mã đọc sách. Anh ta đương
đọc quyển tiểu-thuyết của *Honoré
de Balzac* đã tựa là *Eugénie Gran-
det*. Đêm ấy anh ta đọc tới đoạn
chàng Charles với cô Eugénie dằn
nhau ra sau vườn, ngồi núp dưới nhành
cây mà hẹn hò vắng đã, thì trong
lòng anh ta bỗng-hồi rồi lại khoan-
khỏi, ngờ-ngờ rồi lại châu mày,
mới xếp quyển tiểu-thuyết dở trên
bàn, rồi nằm ngay trên ghế dài mắt
ngờ ngợn đèn mà tư-tưởng. Trong
nhà ai nấy đều ngủ hết; anh ta nằm
suy nghĩ một hồi lâu, nghe tư bề vãn-
về im-lặng, mới thò dài ra một cái rồi
ngồi dậy đi lại đứng dựa cửa cửa mà
ngó ra ngoài vườn: bóng trăng rọi
mấy nhánh cây chấp-chóa, ngọn gió

đưa mùi bông sứ thơm-tho, người
dương bặt vì tình mà cảnh lại dục
động tình, bởi vậy cho nên Bắc-Â
chẳng vui, lật đật khép cửa sổ rồi tác
dền đi ngủ.

(Sau sẽ tiếp theo).
